

конници. И това множество се запжтваше по посока на западъ, къмъ ближния голъ хълмъ.

Поппея гледа шествието, безъ да знае значението му и продължи пжтя си.

Предъ самата порта тя срещна единъ римски центурионъ на конь, който бѣше сжщо тръгналъ съ нѣколко войника по дирята на множеството. Заповѣда да спратъ и попита центуриона, къде отива той народъ.

— Ще бжде разпнатъ на оня ржтъ осжде-ния на смъртъ развратитель на народа, Исусъ Назарянинъ! — отговори той, като се поклони на свѣтлата щерка Пилатова.

Не бива! Не бива! — извика уплашена Поппея. Нека да спратъ наказанието! Искамъ това!

— Но офицеринътъ обяви, че само Пилатъ може да отмѣни заповѣдта си. Но че докато се получи това отмѣняване, ще мине време, и престжпникътъ ще е вече разпнатъ.

И той се чудѣше за участието Поппеино къмъ единъ жалъкъ лъжець и смутитель, обреченъ на смъртъ отъ самия еврейски народъ.

А Поппея, смутена и отчаяна, обърна погледъ къмъ Голгота, дето се бѣше спрѣло вече множеството и дето се готвѣше нѣщо страшно...

— Занесете ме по-скоро тамъ! Той не трѣбва да умре! — извика тя на хората си. И намѣриха набързо носилка, понеже до върха Голгота колесница не можеше да иде, и понесоха прекрасната Поппея по каменливия хълмъ.

Когато се изкачиха на върха, Поппея въ ужасъ видѣ изправени вече тамъ три кръста и на всѣки отъ тия кръстове висѣше по единъ човѣкъ. Сждбата се бѣше изпълнила.